

rettet sig efter amerikansk Mønster med markskrigerske Billedreklamer i alle Vinduerne som et Menageri. Det Vryl af underordnede Medarbejdere, der fyldte op i Redaktionslokalerne, havde heller ingenlunde noget evangelisk Præg. Det var det sædvanlige forsorne Broderskab af Literaturens Alfonser og havarerede Talenter, der fra en Storstads Overflade flyder sammen i Avisernes Reporterstuer som Spildevandet i en Kloakbrønd. Men iøvrigt forsynedes det store Blads Spalter mest af skrive-lystne Præster og Præstefruer rundt om i Landet og af nogle unge Digtere af den nye serafiske Skole med Erke-englen Harald Bohse i Spidsen.

Pastor Stensballe viste sig aldrig i Sakristiet men styrede Bladet ved lønlige Dekreter fra sit Kontor i Bispegaarden og overlod det til Redaktionssekretæren, en teologisk Kandidat, at føre Tilsyn med det daglige Stof. Det var Samuelson, der repræsenterede „Hverdagen“ overfor Offenheden, og i Virkeligheden var det ogsaa denne smarte Mand, for hvem intet var helligt uden Abonnementsprotokollen, der prægede Bladet og skaffede det Udbredelse. Som en Dyretæmmer terroriserede han den store Medarbejderskare med sin Elskværdighed, uden at den selv mærkede det. Baade Stensballe og de andre Præster tumlede han efter sin Vilje og lod dem springe gennem Tøndebaand til Publikums Forlystelse.

I et Rum, der vendte ud mod en mørk Gaardsplads, sad en enlig Mand ved et Bord, som flød med Aviser. Det var Mads Vestrup. Han havde faaet den Bestilling at